

197

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 sierpnia 1988 r.

w sprawie dostosowania przepisów ustawy o zasadach tworzenia zakładowych systemów wynagradzania do przedsiębiorstw przemysłu wydobywczego, energetyki, nafty i gazownictwa.

Na podstawie art. 30 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. o zasadach tworzenia zakładowych systemów wynagradzania (Dz. U. z 1988 r. Nr 28, poz. 196) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie stosuje się do pracowników zatrudnionych w:

- 1) przedsiębiorstwach przemysłu wydobywczego, objętych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1981 r. w sprawie szczególnych przywilejów dla pracowników górnictwa — Karta górnika (Dz. U. z 1982 r. Nr 2, poz. 13) oraz zarządzeniem nr 11 Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 marca 1987 r. w sprawie rozciągnięcia przepisów Karty górnika i zakresu ich stosowania do pracowników niektórych jednostek organizacyjnych (Monitor Polski Nr 8, poz. 66),
- 2) przedsiębiorstwach zgrupowanych we Wspólnocie Energetyki i Węgla Brunatnego, objętych porozumieniem w sprawie branżowego systemu wynagradzania w energetyce,
- 3) przedsiębiorstwie Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo, objętych porozumieniem o wprowadzeniu zakładowego systemu wynagradzania,

zwanych dalej „przedsiębiorstwami”.

§ 2. Do przedsiębiorstw stosuje się przepisy ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. o zasadach tworzenia zakładowych systemów wynagradzania (Dz. U. z 1988 r. Nr 28, poz. 196), zwanej dalej „ustawą”, z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia.

§ 3. 1. System wynagradzania dla przedsiębiorstw wprowadza się w formie porozumienia.

2. Porozumienia zawierają:

- 1) branżowe — dyrektorzy generalni Wspólnoty Węgla Kamiennego, Wspólnoty Energetyki i Węgla Brunatnego w odniesieniu do przedsiębiorstw zgrupowanych w tych wspólnotach — z jednej strony i właściwe federacje związków zawodowych — z drugiej strony, po zaopiniowaniu przez Ministra Przemysłu,
- 2) zakładowe — dyrektorzy pozostałych przedsiębiorstw — z jednej strony, po zasięgnięciu opinii organów samorządu załogi, i właściwe federacje związków zawodowych lub zakładowe organizacje związkowe — z drugiej strony.

3. Przy zawieraniu porozumień stosuje się przepis art. 1 ust. 2 ustawy.

§ 4. 1. Podstawa wymiaru dodatkowego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, w porze nocnej, w warunkach szkodliwych dla zdrowia, szczególnie uciążliwych lub niebezpiecznych oraz wynagrodzenia za czas nie zawinionego przez pracownika przestoju nie może być niższa od najniższej stawki wynagrodzenia zasadniczego w najniższej kategorii zaszeregowania tabeli płac, z uwzględnieniem ust. 2.

2. Porozumienie może zachować dotychczasową podstawę wymiaru dodatkowych wynagrodzeń, o których mowa w ust. 1.

3. Do czasu wprowadzenia tabel stawek wynagrodzenia zasadniczego, opartych na wynikach wartościowania pracy, określonych w odrębnych przepisach, wysokość najniższej stawki wynagrodzenia zasadniczego w najniższej kategorii zaszeregowania ustala Minister Przemysłu w porozumieniu z właściwą federacją związków zawodowych i w uzgodnieniu z Ministrem Pracy i Polityki Socjalnej.

4. Porozumienia mogą określać inne dodatkowe wynagrodzenia niż wymienione w ust. 1 oraz zasady ich ustalania.

§ 5. 1. Dla pracowników, do których stosuje się Kartę górnika, specjalne wynagrodzenie miesięczne, wynikające z tej karty, zastępuje dodatek za staż pracy, o którym mowa w ustawie.

2. Podstawa wymiaru specjalnego wynagrodzenia miesięcznego, o którym mowa w ust. 1, za okres zatrudnienia w danym zakładzie pracy nie może być wyższa niż wynagrodzenie zasadnicze.

3. Przez okres zatrudnienia w danym zakładzie pracy rozumie się:

- 1) dla pracownika zatrudnionego pod ziemią — wszystkie okresy pracy pod ziemią, z wyłączeniem okresów pracy zakończonych wygaśnięciem stosunku pracy w wyniku jej porzucenia lub rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika,
- 2) dla pozostałych pracowników — okres zatrudnienia w danym przedsiębiorstwie oraz okresy poprzedniego zatrudnienia w przedsiębiorstwach, jeżeli zmiana miejsca pracy nastąpiła w wyniku rozwiązania umowy o pracę na podstawie porozumienia stron.

4. Pracownikom przedsiębiorstw nie uprawnionym przed wejściem w życie rozporządzenia do specjalnego wynagrodzenia miesięcznego, o którym mowa w ust. 1, przysługuje dodatek za staż pracy, wypłacany zgodnie z przepisami ustawy.

5. Pracownikom przedsiębiorstw zgrupowanych we Wspólnocie Energetyki i Węgla Brunatnego, dla których dodatek za staż pracy ustala się według przepisów ustawy, do okresu zatrudnienia w danym zakładzie pracy zalicza się okres zatrudnienia w przedsiębiorstwie oraz okresy poprzedniego zatrudnienia we wszystkich jednostkach organizacyjnych zgrupowanych w tej wspólnotcie, jeżeli zmiana miejsca pracy nastąpiła w wyniku rozwiązania umowy o pracę na podstawie porozumienia stron.

§ 6. 1. Pracownikom może być wypłacana nagroda jubileuszowa w wymiarze procentowym, określonym w porozumieniu, w zależności od posiadanych środków finansowych, nie niższym niż wynika z dotychczasowych przepisów i nie wyższym niż ustala ustawa.

2. Podstawę wymiaru nagrody jubileuszowej za okres pracy w danym zakładzie pracy określa porozumienie, a za okres pracy w poprzednich zakładach pracy — stanowi najniższe wynagrodzenie, obowiązujące w dniu nabycia prawa do nagrody.

3. Przy ustalaniu okresów pracy w danym zakładzie pracy stosuje się:

- 1) dla pracowników uprawnionych do specjalnego wynagrodzenia miesięcznego — przepis § 5 ust. 3,
- 2) dla pracowników uprawnionych do dodatku za staż pracy — przepisy ustawy, z uwzględnieniem przepisu § 5 ust. 5.

4. Szczegółowe zasady przyznawania i wypłacania nagród jubileuszowych określa porozumienie.

§ 7. 1. Pracownikowi przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna w związku z przejściem na emeryturę lub rentę inwalidzką w wymiarze procentowym oraz w zależności od liczby lat pracy, określonych w ustawie.

2. Podstawę wymiaru jednorazowej odprawy pieniężnej za okres przepracowany w poprzednich zakładach pracy stanowi najniższe wynagrodzenie, obowiązujące w dniu nabycia prawa do odprawy, a za okres pracy w danym zakładzie pracy — wynagrodzenie określone w porozumieniu.

3. Przy ustalaniu okresów pracy w danym zakładzie pracy, uprawniających do jednorazowej odprawy pieniężnej, stosuje się przepisy § 5 ust. 3—5.

4. Szczegółowe zasady przyznawania i warunki wypłacania jednorazowej odprawy pieniężnej określa porozumienie.

§ 8. Tracą moc rozporządzenia Rady Ministrów:

- 1) z dnia 21 października 1985 r. w sprawie tworzenia zakładowych systemów wynagradzania przez przedsiębiorstwa przemysłu węglowego (Dz. U. Nr 49, poz. 257 oraz z 1988 r. Nr 3, poz. 21),
- 2) z dnia 17 lutego 1986 r. w sprawie zasad tworzenia zakładowych systemów wynagradzania przez przedsiębiorstwa górnictwa rud (Dz. U. Nr 4, poz. 25 oraz z 1988 r. Nr 3, poz. 22),
- 3) z dnia 17 lutego 1986 r. w sprawie tworzenia zakładowych systemów wynagradzania w energetyce oraz w przedsiębiorstwie państwowym Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo (Dz. U. Nr 4, poz. 26 oraz z 1988 r. Nr 3, poz. 24),
- 4) z dnia 7 lipca 1986 r. w sprawie zasad tworzenia zakładowych systemów wynagradzania przez przedsiębiorstwa górnictwa surowców chemicznych i mineralnych (Dz. U. Nr 29, poz. 142 oraz z 1988 r. Nr 3, poz. 23).

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 sierpnia 1988 r.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

198

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 18 sierpnia 1988 r.

w sprawie zapewnienia oskarżonemu korzystania z pomocy obrońcy i możliwości jego wyboru w postępowaniu przyspieszonym.

Na podstawie art. 454 Kodeksu postępowania karnego zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy sądach rejonowych wprowadza się dyżury adwokatów w celu umożliwienia oskarżonemu korzystania z pomocy obrońcy w postępowaniu przyspieszonym zgodnie z przepisami postępowania karnego.

§ 2. 1. Liczbę adwokatów pełniących dyżury przy sądach rejonowych ustala okręgowa rada adwokacka w porozumieniu z prezesem właściwego sądu wojewódzkiego. Liczba adwokatów pełniących dyżury powinna zapewnić oskarżonemu możliwość wyboru obrońcy.

2. Adwokaci pełnią dyżury w dniach urzędowania sądu i w czasie rozpoznawania spraw w postępowaniu przyspieszonym. Miejsce dyżurów ustala okręgowa rada adwokacka w porozumieniu z prezesem właściwego sądu rejonowego. O miejscu dyżurów prezes sądu zawiadamia organy uprawnione do prowadzenia postępowania przyspieszonego.

§ 3. Okręgowa rada adwokacka zapewnia za pośrednictwem kierowników zespołów adwokackich wyznaczenie imienne adwokatów do pełnienia dyżurów; listę wyznaczonych adwokatów rada adwokacka podaje do wia-

domości prezesowi sądu wojewódzkiego oraz prezesom właściwych sądów rejonowych.

§ 4. 1. Organ prowadzący postępowanie udziela oskarżonemu informacji o możliwości korzystania z pomocy obrońcy wybranego spośród adwokatów pełniących dyżur albo spośród innych adwokatów.

2. O udzieleniu informacji, o której mowa w ust. 1, oraz o oświadczeniu oskarżonego w przedmiocie ustanowienia obrońcy zamieszcza się wzmiankę w aktach sprawy.

§ 5. Obrońcy należy zapewnić możliwość przygotowania się do obrony, w szczególności porozumiewania się z oskarżonym i zapoznania się z materiałami postępowania.

§ 6. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 stycznia 1973 r. w sprawie zapewnienia oskarżonemu korzystania z pomocy obrońców w postępowaniu przyspieszonym (Dz. U. Nr 2, poz. 15 i z 1981 r. Nr 31, poz. 179).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: L. Domeracki

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Wydział Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Po-
wińska 69/71, 00-979 Warszawa (skrytka pocztowa 81), tel. 694-67-50 i 42-14-78.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.

Zam. 0400-1300-88.

Cena 24,00 zł